

# ๙



## ชีวิตมีค่า

บทนี้เน้นความคิด  
คนเราเมื่อเกิดมา  
น้ำใจผูกไมตรี  
ไม่นานจะเห็นผล  
ขึ้นต้นคำลงท้าย  
ศึกษาคำควรใช้

ว่าชีวิตนั้นมีค่า  
มีคุณค่าทั่วทุกคน  
ทำความดีสร้างกุศล  
ความดีดลให้สุขใจ  
เขียนจดหมายถึงผู้ใหญ่  
เห็นคำย่อก็อ่านเป็น





...แม่คง...เห็นเด็กอ่อนนอนอยู่ในกระจาดใบใหญ่...



บ้านของชาวปູນหลังไม้ใหญ่หนัก แต่ก็พอที่จะให้คนเกือบ ๒๐ คน  
อยู่ได้อย่างสบาย ชาวปູนมีพี่น้องชายหญิงรวมกัน ๑๒ คน มีแม่ ๓ คน  
คือ แม่ประคอง แม่ปราณี และแม่สายพร แต่ลูกๆ เรียกว่า “แม่คอง”  
“แม่ณี” และ “แม่พร” แม่ทั้งสามไม่ใช่แม่แท้ๆ ของลูกทั้งหมด และ  
ลูกเหล่านี้ไม่มีพ่ออีกด้วย มีแต่ลุงธงและอาจิดเท่านั้น

อ้าว! เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่มีพ่อไม่มีแม่ แล้วทำไมจึงมาอยู่รวมกัน  
กับใครก็ไม่รู้ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลย กินอยู่กันอย่างไร ใครเป็นคนหาเงิน  
มาเลี้ยงดู

โ๊ะโ๊ะ! คำถามเยอะจิง ขอชาวปູนตอบรวมๆ ก็แล้วกันนะคะ

เด็กๆ ทุกคนที่อยู่บ้านนี้ มีพ่อแม่ด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่พ่อแม่ของ  
พวกเราคงมีปัญหาบางอย่างที่ไม่สามารถเลี้ยงดูพวกเราได้ จึงต้องเอา  
ลูกไปให้คนอื่นเลี้ยง ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันไป บางคนก็อุ้มลูกมายก  
ให้แม่คนใดคนหนึ่งเลย บางคนก็เอาลูกมาทิ้งไว้หน้าประตูบ้านเหมือน  
อย่างชาวปູนนี่แหละ



พูดง่าย ๆ เข้าใจง่าย ๆ บ้านของชาวปູนเป็นบ้านเด็กกำพร้านั่นเอง

แม่คงเล่าว่า ตอนที่แม่คงกำลังจะออกไปตลาดตอนเช้า ได้ยินเสียงเด็กร้องอู๊ว อู๊ว อยู่หน้าบ้าน แม่คงจึงรีบออกไปดู เห็นเด็กอ่อนนอนอยู่ในกระจาดใบใหญ่ ข้างตัวเด็กมีขนมจิ้นวางไว้หนึ่งถุง พ่อหรือแม่ของเด็กคงจะวางไว้เพื่อให้ผู้ที่เก็บเด็กไปเลี้ยง แม่คงจึงตั้งชื่อเด็กคนนั้นตามภาษาพื้นเมืองทางอีสานที่เรียกขนมจิ้นว่า ข้าวปุ้น

พูดง่าย ๆ เข้าใจง่าย ๆ บ้านของข้าวปุ้นเป็นบ้านเด็กกำพร้านั่นเอง โดยมีแม่คงเป็นแม่ใหญ่ดูแลกิจการทุกอย่างในบ้าน แม่นี้และแม่พรคอยดูแลลูกสาว ส่วนลุงธงและอาจิดคอยดูแลลูกชาย ผู้ใหญ่ทุกคนที่ทำงานในบ้านนี้ ทำด้วยจิตใจเสียสละ มีเมตตากรุณา พวกเราอยู่กันได้ด้วยเงินที่ผู้มีจิตเมตตาบริจาคให้แต่ละเดือน บางเดือนก็พอ บางเดือนก็ขาดแคลน แต่พวกเรา ก็อยู่อย่างมีความสุข ผู้มีพระคุณของเรา ทั้ง ๕ คน ไม่เคยทำให้เรารู้สึกมีปมด้อยหรือน้อยเนื้อต่ำใจที่ต้องมาอยู่ที่นี้ แต่ลึก ๆ ในใจพวกเราก็อยากอยู่กับพ่อแม่จริง ๆ ของเรากันทั้งนั้น

ลุงธงเคยบอกกับพวกเราว่า “อย่าเสียใจน้อยใจไปเลย คิดว่าพ่อแม่เอามาทิ้ง ความจริงแล้วมันอาจจะไม่ใช่อย่างนั้นก็ได้ พ่อแม่ก็รักลูกทั้งนั้น แต่คงมีปัญหาบางอย่างที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ก็เลยเอามาฝากไว้ที่บ้านนี้ให้ช่วยเลี้ยง ถ้าเขาไม่รักหรือเป็นห่วง เขาคงเอาไปทิ้งที่อื่นที่ไม่มีใครมาพบเห็น จะเป็นจะตายอย่างไรก็ไม่สนใจ”

“อย่างที่ลุงธงพูดนะลูกเลย” แม่นี้ช่วยเสริม “พวกหนู ๆ คงเห็นแล้วว่าเราทุกคนเกิดมาและเติบโตมาได้ ทั้งแม่ทั้งลุงและอาทะนุถนอมพวกหนูมาอย่างไร เพราะชีวิตเป็นของมีค่า ไม่ใช่ซื้อหากันได้ ดังนั้นพวกหนูต้องดูแลตัวเองให้มีชีวิตที่ดียิ่งขึ้นต่อไป”

แม่พรพูดต่อ “ลูกอย่าอับอายว่าเป็นเด็กกำพร้า แต่ต้องทำให้คนอื่นเห็นว่าเด็กกำพร้าอย่างพวกลูก ๆ นี้ก็สามารถเป็นคนดี คิดดี ทำดีได้ ตั้งใจเรียนหนังสือ เพื่อให้มีอาชีพที่ดี จะได้ช่วยเหลือตัวเองต่อไปในอนาคต”



อย่างที่ข้าวปุ้นได้บอกไปแล้วว่า พี่ๆ และน้องๆ ของข้าวปุ้นอยู่ได้ด้วยเงินบริจาค เพราะฉะนั้นเราต้องอยู่อย่างพอเพียง ไม่ฟุ้งเฟ้อ ใช้จ่ายเฉพาะสิ่งที่จำเป็น พี่ๆ ช่วยดูแลน้องที่เล็กกว่า ที่สำคัญคือ พวกเราได้เรียนหนังสือทุกคน และก็คิดกันไว้ว่า จะตั้งใจเรียนให้จบชั้นสูงสุดเท่าที่เราจะสามารถทำได้ เมื่อโตขึ้นมีงานทำแล้ว จะได้ช่วยหาเงินมาแบ่งเบาภาระจากผู้มีพระคุณ ด้วยการเลี้ยงดูน้องเล็กรุ่นต่อไป



ข้าวปุ้นเข้ากับทุกคนได้ ไม่เคยทำตัวเองให้มีปมด้อย

ที่โรงเรียนข้าวปุ้นมีเพื่อนมากมาย ไม่ว่าจะเป็นรุ่นพี่หรือรุ่นน้อง ข้าวปุ้นเข้ากับทุกคนได้ ไม่เคยทำตัวเองให้มีปมด้อย เพราะคิดว่าทุกคนย่อมมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน จะทำอะไรก็ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

ไยบัวเป็นเพื่อนของข้าวปุ้น เธอเป็นคนสวย ฉลาด พูดจาไพเราะ นิสัยร่าเริง พ่อแม่มีฐานะดี ไยบัวมีรถยนต์คันใหญ่มารับส่งทุกวัน เพื่อนๆ รักเธอ ไม่ใช่เพราะความร่ำรวย แต่เพราะไยบัวเป็นเด็กที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ไยบัวมักให้รถจอดรับเพื่อนๆ ไปโรงเรียนด้วยกัน ถ้าเห็นเดินอยู่ริมถนน



แล้ววันหนึ่งไบบัวมีท่าทางแปลกไป ไม่พูดไม่คุย หน้าตาเศร้าหมอง มักจะหลบไปนั่งคนเดียวตามซอกมุมของโรงเรียน ที่ไกลจากสายตาคนอื่น ชาวปุ้นสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของเพื่อนมาตลอด จึงตัดสินใจเข้าไปพูดด้วย

ไบบัวสะอื้นฮักๆ “พ่อกับแม่ไม่รักไบบัวแล้ว เขาเกลียดไบบัว ไบบัวอยากตาย ไม่อยากอยู่แล้ว”



ชาวปุ้นสะดุ้งอยู่ในใจ ที่บ้านชาวปุ้นไม่สะดวกสบาย หรืออุดมสมบูรณ์มากเท่าที่บ้านไบบัว แต่พี่น้องของชาวปุ้นทุกคน ไม่เคยมีใครคิดอยากตาย

เหตุผลที่อยากตายของไบบัวคือ “ไบบัวอยากจะทำโทรศัพท์มือถือใหม่

ที่เล่นได้หลายๆ อย่าง ดูหนัง ฟังเพลง เล่นเกม ถ่ายรูป เล่นเน็ตได้ แต่พ่อกับแม่ไม่ยอมซื้อให้ อ้างว่าสิ้นเปลือง ที่เวลาซื้อคอมพิวเตอร์ตัวใหม่ให้พี่จ๊ะจ๋า ไม่มีใครว่าอะไร พ่อก็อ้างว่าพี่จ๊ะจ๋าอยู่มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องใช้” ไบบัวพรรณนาความน้อยเนื้อต่ำใจอีกยี่สิบยี่สิบ ชาวปุ้นได้แต่นั่งทำตาปริบๆ ฟังเพื่อน

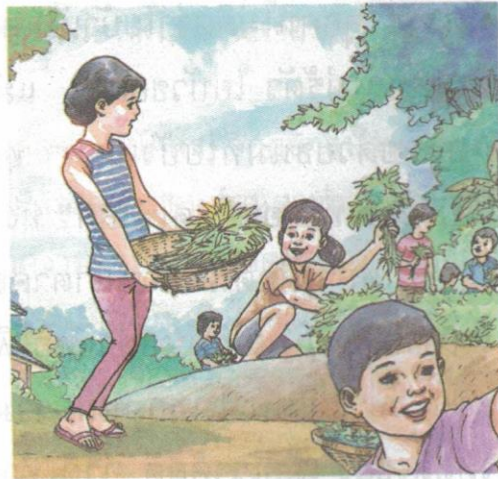
ใจของชาวปุ้นอยากจะบอกเพื่อนว่า สิ่งที่ไบบัวต้องการนั้น ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดของชีวิต ชีวิตมีค่ามากกว่านั้น แต่ชาวปุ้นพูดไม่ออก บอกไม่ถูก เอาอย่างนี้ดีกว่า ถ้าไบบัวมาเห็นชีวิตจริงอีกแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากชีวิตของครอบครัวไบบัว บางทีไบบัวอาจจะมีความคิดอะไรๆ ที่แปลกใหม่ขึ้นมาก็ได้

“ไบบัว วันเสาร์นี้ว่างไหม ขออนุญาตคุณแม่มาเที่ยวบ้านข้าวปุ้น ดีไหม ไบบัวจะได้ไม่ต้องนั่งร้องไห้คนเดียว ตกลงนะ” ไบบัวพยักหน้ารับคำ

วันเสาร์ตอนสายๆ ไบบัวมาถึงบ้านข้าวปุ้นพร้อมทั้งหอบข้าวของ พระรุขะรังมาด้วย แล้วเข้าไปสวัสดีผู้ใหญ่และทักทายกับพี่ๆ น้องๆ ของข้าวปุ้นทุกคน ของที่เอามา มีทั้งเสื้อผ้าที่ใช้แล้วแต่อยู่ในสภาพดี ของเล่น หนังสือนิทาน และขนม ไบบัวมอบให้แม่คงไว้ทั้งหมด เพื่อจะได้แบ่งให้เด็กๆ อย่างทั่วถึง

“ข้าวปุ้น หนูพาไบบัวไปเก็บผักบุ้งหน่อยลูก แม่จะผัดให้กินกลางวัน” แม่คงบอก

ข้าวปุ้นจูงมือไบบัวถือกระจาดเดินออกไปหลังบ้าน มีน้องอีก ๒-๓ คนเดินตามไปด้วย หลังบ้านเป็นสวนครัวขนาดใหญ่ มีผักหลายชนิด ตะไคร้ โหระพา กะเพราก็มี แปลงที่ใหญ่ที่สุดเป็นแปลงผักบุ้ง ไบบัวรู้สึกตื่นเต้น มีความสุขกับกิจกรรมที่ไม่เคยทำมาก่อน เด็ดผักบุ้งไป แหย่กันไป ช่วยกันนับซากิ่งก็พอเอาใบผักบุ้งและตัวกิ้งก็มันก็ ม้วนตัวเป็นวงกลม ดูนกกระจอก นกเขา ลงจิกหาอาหารตามพื้น เด็กๆ วิ่งไล่ซ่อนแอบกันตามพุ่มไม้ โอ๊ย! สนุกจังเลย ดีกว่านั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์เป็นไหนๆ



ถึงเวลาอาหารกลางวันทุกคนนั่งล้อมกันเป็นวงใหญ่ กับข้าวแบ่งออกเป็น ๒ ชุด เพื่อจะตักได้ง่าย จานแรกเป็นผัดผักบุ้ง ควันขึ้น หอมฉุย จานที่สองตามมาเป็นไข่ต้มผ่าครึ่งตามจำนวนคน น้องๆ ตักก่อน แต่ละคน





ตักผักบุ้งพอรับประทาน และ  
ใช้ตมคนละซีก ไยบัวทำตาม  
ขณะที่ใจคิดว่า “ใช้ตมครึ่งซีก  
กินสองคำก็หมดแล้ว ถ้าขอเติม  
จะได้ไหม”

ข้าวปั้นดูเหมือนจะรู้ใจ  
“ทำอย่างนี้ซีไยบัว ข้าวกับไข่จะ  
พอดีกัน” ว่างแล้วข้าวปั้นก็ใช้ช้อน  
บีไข่คลุกข้าวเหาะหน้าปลาให้ดู  
เป็นตัวอย่าง ข้าวเป็นสีเหลือง  
สวยน่ากิน ไยบัวทำตาม คนอื่นๆ  
ก็ทำแบบนี้ ผู้ใหญ่ไม่ใช้น้ำปลา

แต่จะเป็นน้ำพริกแห้งๆ แทน เพียงคำแรกไยบัวก็รู้สึกอร่อย เสียงคุ้ยเสียง  
หัวเราะ ทุกคนไม่คิดว่าไยบัวเป็นคนนอกแต่เป็นสมาชิกคนหนึ่งที่บ้าน  
ข้าวหมดไม่รู้ตัว ไยบัวขอเติม แม้อบนี้จะมีเพียงน้ำผัดผักบุ้งราดข้าว  
ตบท้ายด้วยขนมที่ไยบัวเอามา ทุกคนแทบจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า  
“เป็นขนมที่อร่อยที่สุดในโลก” ทั้งๆ ที่เป็นแค่ก้อนกะทิธรรมดาๆ

ไยบัวรู้สึกตื่นตันจนหน้าตาคลอ รู้แล้วว่า คุณค่าของชีวิตอยู่ที่ไหน  
บ้านของข้าวปั้นอยู่กินอย่างพอเพียง ขาดเครื่องอำนวยความสะดวก  
หลายอย่าง แต่ทำไมทุกคนมีความสุข ความสุขอยู่ที่ใจนี้เอง ไม่ได้อยู่ที่  
วัตถุสิ่งของ เมื่อเราคิดดี ทำดี ทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม ทำให้ผู้อื่นมี  
ความสุข ใจเราก็สุขตาม

ก่อนกลับบ้าน ไยบัวกอดข้าวปั้นแรงๆ แล้วบอกว่า “ขอบใจนะ  
ข้าวปั้น ที่ทำให้ไยบัวรู้ว่าความสุขนั้นหาได้ไม่ยากเลย ชีวิตนี้มีค่าจริงๆ”





## อธิบายเพิ่มเติม เติมความรู้

### จดหมายถึงพ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่ หรือผู้ปกครอง

การเขียนจดหมายถึงพ่อแม่ ญาติผู้ใหญ่ หรือผู้ปกครอง ควรใช้ถ้อยคำที่แสดงความเคารพและสุภาพ เขียนถูกต้องตามรูปแบบของจดหมายด้วยลายมือที่สวยงาม อ่านง่าย ไม่มีรอยลบ ชูดขีดฆ่าข้อความ ใช้กระดาษและซองจดหมายที่เรียบร้อย สะอาด สีสวยภาพ แสดงถึงการมีมารยาทในการเขียนและการใช้จดหมาย

การเขียนเจ้าหน้าที่ของควรเขียนให้ชัดเจน บอกรหัสไปรษณีย์ด้วยเลขอารบิก และปิดดวงตราไปรษณียากรให้ถูกต้อง

#### คุณค่าของการเขียนจดหมาย

การสื่อสารด้วยการเขียนจดหมายมีคุณค่าหลายประการ ดังนี้

๑. ได้เขียนหรือเล่าเรื่องราวที่บางครั้งไม่สามารถใช้คำพูดได้ แต่สามารถเขียนเป็นจดหมายได้
๒. ได้ฝึกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลและเขียนถูกต้องตามรูปแบบ
๓. ได้ฝึกเขียนเรียบเรียงลำดับเรื่องและเหตุการณ์ เป็นการบันทึกเรื่องราวเพื่อความทรงจำ
๔. สื่อสารได้ทุกสถานที่ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
๕. ประหยัดค่าใช้จ่าย

#### การใช้คำขึ้นต้นและคำลงท้ายของจดหมาย

บุคคล	คำขึ้นต้น	คำลงท้าย
ปู่ ย่า ตา ยาย	กราบเท้าคุณ.....ที่เคารพ	ด้วยความเคารพอย่างสูง
พ่อ แม่	กราบเท้าคุณ.....ที่เคารพ	ด้วยความเคารพอย่างสูง
ลุง ป้า น้า อา	กราบเท้าคุณ.....ที่เคารพ	ด้วยความเคารพอย่างสูง
ผู้ปกครอง	กราบเท้าคุณ.....ที่เคารพ	ด้วยความเคารพอย่างสูง



## การใช้คำสรรพนามแทนในการเขียนจดหมายให้เหมาะสมกับบุคคล

บุคคล	คำสรรพนามแทนผู้เขียนจดหมาย	คำสรรพนามแทนผู้ที่เขียนถึง
ปู่ ย่า ตา ยาย	ผม กระผม หลาน หลาน	คุณปู่ คุณย่า คุณตา คุณยาย ท่าน
พ่อ แม่	ผม กระผม หลาน ลูก	คุณพ่อ คุณแม่
ลุง ป้า น้า อา	ผม หลาน หลาน	คุณลุง คุณป้า คุณน้า คุณอา ท่าน
ผู้ปกครอง	ผม กระผม ดิฉัน หลาน	ท่าน หรือตามสถานภาพ

## รูปแบบการเขียนเจ้าหน้าที่ของจดหมาย

ชื่อและที่อยู่ผู้ฝาก

อาหนท์ นอบน้อม

เลขที่ ๑๑ ต.ท่าพี่เลี้ยง

อ.เมืองสุพรรณบุรี

จ.สุพรรณบุรี 72000

ที่ผีกดวงตรา

ไปรษณียากร

ชื่อและที่อยู่ผู้รับ

คุณนันทพล นอบน้อม

๙๙/๙๐๐ หมู่ที่ ๘ ต.บางรักพัฒนา

อ.บางบัวทอง

จ.นนทบุรี

1 1 1 1 0



## ตัวอย่างจดหมายถึงญาติผู้ใหญ่

เลขที่ ๑๑ ตำบลท่าพี่เลี้ยง  
อำเภอเมืองสุพรรณบุรี  
จังหวัดสุพรรณบุรี ๗๒๐๐๐

๒ ตุลาคม ๒๕๕๔

กราบเท้าคุณย่าที่เคารพ

หลานสอบปลายภาคเรียนแล้ว โรงเรียนปิด กว่าที่จะเปิดเรียนก็ปลายเดือน  
คุณพ่อคุณแม่ได้พาหลานไปเที่ยวที่บึงฉวาก อำเภอเดิมบางนางบวช ระหว่างทาง  
ก่อนถึงบึงฉวาก หลานได้เห็นภูเขาหนานางที่คุนย่าเคยเล่าตำนานให้ฟังแล้ว  
ละครับ บึงฉวากเป็นบึงน้ำที่กว้างใหญ่ ต่อมาได้พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ  
มีสวนผักพื้นบ้านที่นำศึกษา มีสวนสัตว์ป่าและสวนนก มีอาคารใหญ่จัดแสดง  
สัตว์น้ำในห้องกระจก หลานเห็นเขาแสดงการให้อาหารปลา ดูแล้วตื่นเต้นมาก

ขากลับคุณพ่อได้แวะที่ตลาดสามชุกตลาดร้อยปี ซึ่งได้รับการคัดเลือก  
ให้เป็นตลาดมรดกโลกขององค์การยูเนสโก สหประชาชาติ เป็นความภูมิใจ  
ของทุกคนครับ หลานมีความเห็นว่าตลาดนี้เหมาะสมกับการเป็นมรดกโลก  
เพราะว่าตลาดและสิ่งแวดล้อม ยังคงมีสภาพเก่าๆ เหมือนเมื่อร้อยปีก่อน  
หลานกับคุณพ่อคุณแม่ได้เข้าไปถ่ายภาพด้วยกล้องถ่ายภาพสมัยเก่า ซึ่งต้องใช้  
ผ้าดำคลุมกล้องและศีรษะผู้ถ่ายภาพด้วย ดูแปลกดี ภาพออกมาเป็นภาพขาวดำ  
ที่ดูดีเชียวครับ

คุนย่าครับ คุณแม่ซื้อของอร่อยหลายอย่าง มีทั้งขนมกง ขนมไข่ กะละแม  
เปิดพะโล้ น้ำพริกเผาแมงดา ปลาสดและผักไร้สารพิษจากสวนผักบึงฉวาก  
กลับบ้านด้วย

ทุกคนคิดถึงคุนย่ามาก รอให้คุณพ่อว่างจากงานคงได้มากราบคุนย่า  
พร้อมกันและมารับคุนย่าไปเที่ยวตลาดสามชุกด้วย หลานขอबारมีหลวงพ่โต  
คุ้มครองคุนย่าให้มีสุขภาพแข็งแรงนะครับ

ด้วยความเคารพอย่างสูง

อานนท์



## อักษรย่อ

อักษรย่อ คือ อักษรที่ใช้แทนคำเต็ม ซึ่งมักจะเป็นคำหรือศัพท์เฉพาะที่ยาว เพื่อการสื่อสารที่รวดเร็วและกระชับ อาจใช้ทั้งในการพูดและการเขียน ทั้งนี้ ควรใช้ในกลุ่มผู้รับสารที่เข้าใจอักษรย่อ นั้น เมื่อใช้อักษรย่อแทนคำเต็มให้เขียนกำกับด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) การอ่านอักษรย่อ ต้องอ่านคำเต็มทุกครั้ง

อักษรย่อ	คำเต็ม	อักษรย่อ	คำเต็ม
ถ.	ถนน	อ.	อำเภอ
จ.	จังหวัด	ม.	มหาวิทยาลัย
ศธ.	กระทรวงศึกษาธิการ	มท.	กระทรวงมหาดไทย
พ.ศ.	พุทธศักราช	ค.ศ.	คริสต์ศักราช
เม.ย.	เมษายน	มิ.ย.	มิถุนายน
ด.ช.	เด็กชาย	ด.ญ.	เด็กหญิง
น.ส.	นางสาว	ส.ส.	สมาชิกสภาผู้แทน ราษฎร
รร.	โรงเรียน	ผอ.	ผู้อำนวยการ
กรม.	คณะรัฐมนตรี	กทม.	กรุงเทพมหานคร
อบจ.	องค์การบริหารส่วน จังหวัด	ททท.	การท่องเที่ยวแห่ง ประเทศไทย
กสท.	การสื่อสารแห่ง ประเทศไทย	สพฐ.	สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน
๘.๑๕ น.	แปดนาฬิกาสิบห้านาที	๗.๐๐ น.	เจ็ดนาฬิกา
๑๐.๒๐ ม.	สิบเมตรยี่สิบเซนติเมตร	๑๕.๒๕ บ.	สิบห้าบาท ยี่สิบห้าสตางค์
๕๐ กม./ ชม.	ห้าสิบกิโลเมตรต่อ ชั่วโมง	๕.๕ กก.	ห้ากิโลกรัมห้าร้อยกรัม (ห้ากิโลกรัมห้าขีด)